

Men det er et eksempel på, at nogle mennesker finder ud af noget, som politikerne ikke havde tænkt på. De er glade ved det. Ingen har noget imod det. Vi har ikke hørt om nogle arbejdspladser, der var sure over det. Arbejdsgiveren har vetoret, så han har i hvert fald heller ikke grund til at være sur. Og lønmodtagerne gør det frivilligt. Alle er frivilligt gået ind i den. Det er forholdsvis få, det drejer sig om, men ordningen er blevet mere populær end noget andet i forhold til dens omfang, og derfor synes vi, at det er synd og skam, man ikke lod det være. Så kunne man have sat et eller andet ind med nogle procentsatser i forhold til arbejdsløsheden i det pågældende område, hvis det kunne lade sig realisere.

Det er også det, vi har sagt, når vi talte om den mere rene skraldemandsmodel, hvor dækningsgraden er højere: Hvis der er mangel på arbejdskraft i et område, så kan man ikke bruge den.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Aage Frandsen, vi har lov til at have forskellige bekymringer, og min bekymring går på det, at man netop kan trække det ned over hovedet på nogen. I det øjeblik man siger, at den her mulighed er der, og at vi kan fordele os ud af den situation, så er det på et økonomisk grundlag, som er fuldstændig uacceptabelt, hvis vi ser sådan på det i forhold til den løn, som man ellers ville have kunnet få, eller den understøttelse, man ellers ville kunne modtage.

Men jeg synes, vi skal vende det om og netop sige, at i en tid med stor arbejdsløshed er der brug for lidt mere kreativitet af Folketinget, hvis det skal lykkes i de kommende år at nå frem til, at der også kan blive flere penge afsat. Arbejdsministeren har afsat nogle penge til forsøg, og vi skal finde frem til nogle modeller, således at vi netop tør gøre det, når nogle kommer og viser noget initiativ; så er der også nogle muligheder.

Annette Just (FP):

Vi har i dag fra regeringens største parti hørt noget af det mest rigtige, da Socialdemokratiets ordfører her fra Folketingets talerstol sagde, at hele orlovsordningen faktisk lider af én ting: Den er blevet kvalt i sin egen succes.

Det var ordene, og jeg må sige, at Fremskridtspartiet advarede imod, at den kunne blive kvalt i sin egen succes. Det gjorde vi allerede, da den første orlovsordning blev gennemført for

tre år siden. Det var ikke denne regering, det var den tidligere regering, der startede orlovsordningerne, og nu har vi fået tallet. Det var ca. 15.000, der gik på orlovsordning i sin tid, men hvad skete der, da den nye regering kom til? Ja, man udvidede, og man udvidede så meget, at succesen blev så stor, at vi nu er oppe på næsten 80.000, og så bliver man kvalt i sin egen succes. Hvorfor? Hvad er det, der er sket? Det, der er sket, er ganske enkelt, at man har skabt et behov, som ikke eksisterede. Man har skabt et behov for sabbatorlov. Man har skabt et behov, for nu skal man også på uddannelsesorlov midt i det hele; man har skabt forskellige behov. Når jeg ikke tager børnepasningsorloven ind, så er det, fordi jeg vil tage den for sig selv til sidst.

Så vil jeg godt sige om det her lovforslag, som det ligger i dag: Det er selvfølgelig en stramning, det kan jeg jo også godt se, det kan Fremskridtspartiet også godt se, og det er positivt, at man prøver på at sætte det fra 80 pct. ned til 70 pct. i håbet om, at succesen vil mindskes en anelse, fordi folk vil begynde at tænke lidt økonomisk.

Men jeg er alvorligt bange for, at ministeren havde ret i et af sine mange svar her fra Folketingets talerstol, da hun sagde, at det rent faktisk ikke kommer til at få den store økonomiske betydning, for man kan bl.a. tage sine børn ud af pasningsordningerne, man behøver ikke at betale for at komme på arbejde – og alle de dér ting.

Jeg er bange for, at den stramning, der er, er for lille. Derfor er Fremskridtspartiet heller ikke med i noget forlig om det her. Det kender jeg også regeringen godt nok til; vi bliver overhovedet ikke inviteret med til den slags, for vi ville have sat lidt andre boller på suppen. Men vi erkender, at det dog er en stramning, men ikke nok. Vi advarer endnu en gang, vi advarer også om, at nu bliver de her orlovsordninger rent faktisk lavet til varige ordninger. Det vil sige, at de ikke bare løber ud; det havde såmænd været det bedste, der kunne ske for statsbudgettet, for så ville det måske have været lidt nemmere at få folk overbevist om, at de skal gå ud og søge et job, og at de reelt skal prøve på at tjene deres egne penge frem for blot at få dem fra det offentlige. Jeg ved godt, at det i virkeligheden mere drejer sig om det næste lovforslag, vi skal behandle lige bagefter. Men det hænger trods alt også sammen.

Så vil jeg sige noget om børnepasningsorloven. Jeg kan godt forstå familier, der benytter